

medfører et langt videregaaende Mellemværende mellem Kommunerne, og da særlig mellem Købstads- og Landkommuner. Det kan forudsættes, at baade Skattekammer og Stridigheder mellem Kommunerne indbyrdes angaaende Fordelingen af Skattebidraget ville blive af et betydeligt Omfang. Det bliver derfor af Vigtighed saa vidt mulig at danne fælles Instanser for Købstæderne og Landet. I det oprindelige Lovforslag var der gjort et Forsøg herpaa, for saa vidt angik Skattefordelingsspørgsmaal; under 1ste Behandling blev det paavist, at de opstillede Bestemmelser vare uigennemførlige. Naar Flertallet nu har foreslaaet, at alle Spørgsmaal om Fordelingen af en Persons Skat mellem flere Kommuner skulle henlægges til de i Endringsforslagets § 2 omhandlede Udvalg eller Kommissioner, maa hertil bemærkes, at i en Kommission, hvor Landet er repræsenteret ved 3 af Amtsrådet valgte Medlemmer, medens Købstæderne kun have 2 Medlemmer, ere disse sidste forfordelte, at der savnes nærmere Bestemmelse om, hvorledes Valget af Købstædernes Repræsentanter skal foregaa (om de f. Eks. baade skulle vælges af og blandt Overligningskommissærerne), samt at det ikke er klart, om Kommissionen skal sammensættes forskelligt for hver enkelt Sag eller om den skal fungere i alle Sager. Men den væsentligste Indvending maa dog rettes imod den Gjendommelighed ved Endringsforslaget, at medens Klager fra private over deres Skatteansættelse skal forelægges Amtsrådene og Overligningskommissionerne, bliver en Klage fra Opholdskommunen over den i den andelsberettigede Kommune foretagne Skatteansættelse, altsaa over aldeles samme Virksomhed fra Vigningsmyndighedernes Side, at forelægges for de i Endringsforslagets § 2 omhandlede særlige Udvalg eller Kommissioner. Der kommer efter Endringsforslaget — i Mod sætning til efter det oprindelige Forslag, ifølge hvilket alle Afgørelser af Spørgsmaal om Rigtigheden af en foretagen Skatteans-

ættelse var forbeholdt de sædvanlige Overligningsmyndigheder — til at foreliggende tvende fideordnede Appellinstanser med delvis samme Opgave. Denne Ordning er for sammentat og tillige overflødig; Afgørelsen af Skattefordelingsspørgsmaal, der i sig indeholder Afgørelse af Skatteansættelsesspørgsmaal, og af Spørgsmaal af den sidstnævnte Art, hvad enten de reffes af private eller af en deri interesseret Kommune, bør henlægges til den samme overordnede Myndighed.

Den af os foreslaaede Sammensætning af Overligningskommissioner sættes for hver Amtsrådstres og de i Forbindelse med samme staaende Købstæder forekommer os betryggende i enhver Henseende; Formanden bliver den fælles Overøvrighed, Landet bliver repræsenteret ved tvende af Amtsrådet valgte Medlemmer, og Købstæderne synes ogsaa at kunne føle sig beroligede ved, at to Medlemmer vælges af Indenrigsministeren, der efter den gældende Lovgivning, som alt nævnet, besidder Overligningskommissærene for Købstæderne.

En stor Del af Skattesagerne vil vel blive afgjort af de lokale Overligningskommissioner, men tilbage bliver dog alle de Tilfælde, i hvilke de interesserede Kommuner falde uden for Overligningskommissionernes stedlige Forretningsomraade. Saa vel paa Grund af disse Sagers sandsynlige Antal som under Hensyn til, at Fordelingen forudsætter et Skøn over Rigtigheden af Skatteansættelsen i den andelsberettigede Kommune, have vi foreslaaet oprettet en for hele Landet fælles Overligningskommission, med Hensyn til hvis Sammensætning henvises til Underendringsforslag Nr. 7 angaaende en ny § 4.

En Indførelse af mellemkommunale Bestatningsregler paa Grundlag af, at enhver Kommune skulde have Krav paa Skat af de Indtægter, der hidrøre fra sammes Omraade, er ikke blot praktisk uigennemførlig men tillige mindre vel begrundet. Kommunerne synes kun at have Krav paa at beskaffe Indtægter, som hidrøre fra Indtægtskilder,